§ 24. Pracownikowi ponoszącemu wspólną odpowiedzialność materialną, który po ustaniu stosunku pracy bierze udział w przeprowadzeniu inwentaryzacji, przysługuje wynagrodzenie obliczone według przeciętnej stawki dziennej z ostatniego miesiąca jego pracy. Takie samo wynagrodzenie przysługuje osobie nie zatrudnionej w zakładzie pracy, która zastępuje pracownika w czynnościach inwentaryzacyjnych w myśl przepisów § 22 ust. 2 i § 23 ust. 1.

§ 25. 1. W razie nieprzystąpienia do inwentaryzacji w przypadkach i terminach określonych w § 14 i § 19 ust. 2 pracownik, którego nieobecność w pracy wywołała konieczność przeprowadzenia inwentaryzacji, jak i ten, z którym umowa o pracę lub umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej wygasła, staje się wolny od odpowiedzialności wynikającej z umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Pozostali pracownicy są zwolnieni od takiej odpowiedzialności, jeżeli mimo pisemnego żądania przynajmniej jednego z nich, zgłoszonego w ciągu 7 dni, licząc od upływu tych terminów, nie przystąpiono niezwłocznie do inwentaryzacji. W braku takiego żądania pracownicy ci nie odpowiadają jednak za część szkody, przypadającą na pracownika, który stał się wolny od wspólnej odpowiedzialności materialnej.

2. Jeżeli zakład pracy skorzystał z uprawnień określonych w § 5 ust. 2, a rozliczenie najbliższej inwentaryzacji przeprowadzonej po zmniejszeniu się składu osobowego wykaże niedobór, część tego niedoboru przypadająca na pracowników, którzy przestali ponosić wspólną odpowiedzialność materialną, obciąża zakład pracy.

§ 26. W razie utrudniania pracownikom wykonywania uprawnień określonych w § 8 ust. 2 oraz naruszania przez zakład pracy przepisów § 4 i 28, jak również terminów przeprowadzania inwentaryzacji — od wagi tych uchybień oraz ich związku przyczynowego z powstałym niedoborem zależy ocena, czy i jaki wpływ mają one na zakres odpowiedzialności pracownika lub pracowników, którym powierzono mienie z obowiązkiem wyliczenia się.

§ 27. 1. W przypadkach, gdy nie może być zawarta umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej ze wszystkimi pracownikami w miejscu powierzenia mienia, można zawrzeć taką umowę z kierownikiem i jego zastępcą (zastępcami), jeżeli mienie zostało im powierzone łącznie.

2. W razie łącznego powierzenia mienia kierownikowi i jego zastępcy (zastępcom) — do odpowiedzialności ich stosuje się przepisy § 5 ust. 1, § 6, § 7, § 8 ust. 2, § 10, § 20, § 22, § 23, § 24, § 25 ust. 1 i § 26.

§ 28. 1. W przypadkach określonych w § 27 niedopuszczalne jest zatrudnienie pracownika bez zgody kierownika oraz bez zgody jego zastępcy (zastępców), któremu (którym) łącznie z kierownikiem powierzono mienie.

2. Na żądanie kierownika lub jego zastępcy, któremu łącznie z kierownikiem powierzono mienie (§ 27 ust. 1), zakład pracy obowiązany jest w ciągu 14 dni odwołać podległego im pracownika. W czasie od zgłoszenia żądania do odwołania pracownika kierownik lub jego zastępca mogą nie dopuścić pracownika do pełnienia obowiązków.

§ 29. Kierownik oraz jego zastępca (zastępcy), którym łącznie powierzono mienie, ponoszą odpowiedzialność za szkody spowodowane powstaniem niedoborów w częściach określonych w umowie o wspólnej odpowiedzialności, a w braku takiego określenia — w częściach równych.

§ 30. Jeżeli praca w miejscu powierzenia mienia trwa dłużej niż 8 godzin dziennie albo jeżeli z innych przyczyn, a w szczególności z powodu większej liczby pracowników, kierownik nie ma możliwości wykonywania prawidłowej kontroli nad powierzonym mieniem jednoosobowo, zakład pracy obowiązany jest do zawarcia umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie z kierownikiem i jego zastępcą (zastępcami), chyba że w danym przypadku stosowane są zasady ograniczonej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie na podstawie odrębnych przepisów.

§ 31. 1. Umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, obowiązujące w dniu wejścia w życie rozporządzenia, należy dostosować do przepisów rozporządzenia w terminie 6 miesięcy.

2. Z kierownikami i ich zastępcami, którym na podstawie dotychczasowych przepisów powierzono mienie łącznie z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się, bez zawarcia umowy o odpowiedzialności wspólnej, należy niezwłocznie zawrzeć umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej na podstawie przepisów rozporządzenia (§ 27—30), chyba że do tych pracowników stosuje się zasady ograniczonej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie, ustalone odrębnymi przepisami. Umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, obowiązujące w dniu wejścia w życie rozporządzenia, zachowują moc do czasu ich zmiany stosownie do przepisu ust. 1.

§ 32. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pracowników, którzy odpowiadają materialnie za powierzone mienie na zasadach ograniczonej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie na podstawie odrębnych przepisów.

§ 33. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

237

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 8 października 1974 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie spedycji krajowej.

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 27 kwietnia 1964 r. w sprawie spedycji krajowej (Dz. U. Nr 19, poz. 116) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 7 ust. 2:
a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) nie była karana za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej",
b) skreśla się pkt 4,
2) w § 7 skreśla się ust. 3,
3) w § 8:
a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
„1. Zezwolenia na prowadzenie spedycji krajowej przez uspołecznione przedsiębiorstwa transportowe udziela i cofa organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.
2. Zezwolenia na prowadzenie spedycji krajowej przez inne jednostki (osoby) niż określone w ust. 1 udziela i cofa organ administracji państwowej stopnia powiatowego.",
b) w ust. 3 skreśla się wyrazy „(ust. 2)", a wyrazy „organami do spraw komunikacji prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw)" zastępuje się wyrazami „organami administracji państwowej odpowiedniego stopnia",
4) w § 16 ust. 3:
a) w pkt 1 wyrazy „przestępstwo z chęci zysku popełnione" zastępuje się wyrazami „przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej",
b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) skazania prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo skarbowe przewidziane w ustawie karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 260), lub".

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *M. Zajfryd*

238

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 8 października 1974 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie krajowego transportu drogowego.

Na podstawie art. 8 ust. 4 i art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Komunikacji i Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 31 lipca 1972 r. w sprawie krajowego transportu drogowego (Dz. U. z 1972 r. Nr 34, poz. 234, z 1973 r. Nr 2, poz. 20 i z 1974 r. Nr 23, poz. 139) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 15 po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:
„3a. Zasięg przewozu wykonywanego przez spółdzielnie i ich oddziały terenowe oraz osoby fizyczne, prowadzące transport specjalizowany w zakresie przeprowadzek, obejmuje obszar całego Państwa.
3b. W szczególnych wypadkach, uzasadnionych potrzebami przewozowymi, organ administracji państwowej stopnia powiatowego może zezwolić na jednorazowe, ściśle określone przekroczenie zasięgu przewozu ustalonego w zezwoleniu zgodnie z przepisami ust. 2 i 3.",
2) § 35 otrzymuje brzmienie:
„§ 35. W szczególnych uzasadnionych wypadkach organ administracji państwowej stopnia gminnego może zezwolić na jednorazowe, a organ administracji państwowej stopnia powiatowego na okresowe, ściśle określone przekroczenie zakresu ustalonego w potwierdzeniu zgłoszenia pod względem rodzaju lub zasięgu przewozu w związku z koniecznością zaspokojenia potrzeb przewozowych.",
3) § 36 i 37 otrzymują brzmienie:
„§ 36. 1. Zezwolenia na prowadzenie transportu drogowego, jako działalności podstawowej, udziela i cofa:
1) organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, jeżeli przedmiotem zezwolenia jest:
a) prowadzenie komunikacji autobusowej,
b) prowadzenie publicznego transportu w zakresie nieregularnego przewozu osób autobusami,
c) prowadzenie branżowego ciężarowego transportu samochodowego;
2) organ administracji państwowej stopnia powiatowego, jeżeli przedmiotem zezwolenia jest:
a) prowadzenie publicznego nieregularnego transportu osób lub bagażu taksówkami samochodowymi,
b) prowadzenie publicznego ciężarowego transportu samochodowego z wyjątkiem określonego w ust. 2 pkt 2
— na obszarze objętym zasięgiem działania organu udzielającego zezwolenia, z tym że w mieście wyłączonym z województwa zezwolenie wydane przez naczelnika dzielnicy uprawnia do prowadzenia transportu na obszarze całego miasta. Organ administracji państwowej stopnia powiatowego może przekazać uprawnienia do wydawania zezwoleń określonych pod lit. a) organowi administracji państwowej stopnia gminnego.
2. Zezwolenia na prowadzenie zarobkowego transportu drogowego:
1) pojazdami konnymi,
2) ciężarowego ciągnikami przez rolników w czasie wolnym od pracy na roli